

XIN ĐƯỢC NÓI “CON ĐÃ VỀ!”

Tháng 6 đã qua tự khi nào. Thế là tôi đã đến Wakayama được gần một năm rồi. Chỉ còn 3 tháng nữa thôi là phải về nước. Đạo gần đây bỗng nhiên bận bịu đến nỗi không còn thời gian thở. Rằng là vì việc học ở trường Ngoại Thương ở Việt Nam vẫn chưa xong, rồi còn việc học ở đây cũng phải hoàn thành thật tốt. Thật sự giống như đang bị quẩn trong cuộn tơ và không tìm thấy lối thoát. Còn nữa, mùa mưa đang về, mưa cứ rơi rồi ngừng, thật khiến người ta khó chịu...Nhưng những chuyện đó cũng không đến mức tệ cho lắm.

Chuyện làm tôi thấy buồn bực, chính là nhận ra thời khắc sắp phải rời xa Wakayama đang đến gần. Không biết từ khi nào, cái tên Wakayama đã khắc sâu vào lòng tôi đến thế. Giá như được mãi ở lại nơi đây thì thật tốt biết bao, tôi đã nghĩ như thế!

Tháng 9 năm ngoái, tôi chân ướt chân ráo đến sân bay Kansai, rồi từ trên chiếc Bus xuống ga Wamayama, tôi ngỡ ngàng trước cảnh vật trước mắt, và bắt đầu lo lắng. Rồi cuộc sống 1 năm tới của mình sẽ như thế nào đây...Nhưng thật may mắn, Wakayama thật sự là một nơi khiến cho con người ta thấy nhẹ nhõm và an lành.

Mỗi khi nghĩ tới phải rời xa nơi này, tôi không cầm được nước mắt. Nơi đây ghi dấu biết bao kỉ niệm giữa tôi và những người bạn mới quen. Nhìn cảnh vật tôi lại nhớ ra, ừ đây là nơi tôi và người này đã nói chuyện thế này, rồi à cô giáo này trước kia thương tôi lắm,..

Một năm ngắn hay là dài, tôi cũng không thể trả lời chắc chắn được. Nó chỉ như một cái thoáng qua, nhưng những người tôi đã gặp, dường như tôi đã quen biết từ lâu lâu lắm rồi. Thật sự không biết bao nhiêu lần, tôi muốn nói : “Cảm ơn rất nhiều!”. Những kỉ niệm đã qua sẽ còn lại mãi trong tim. Chỉ còn 2 tháng nữa thôi, tôi sẽ đi đến nơi không có mọi người, để tiếp tục sống, nhất định tôi sẽ rất buồn.

Cuối cùng, tôi muốn kể một câu chuyện mà chính bản thân mình cảm thấy vô cùng kì lạ. Từ khi đến Wakayama, căn bệnh đau nửa đầu của tôi dường như hoàn toàn biến mất. Hơn nữa, nguyên nhân khiến căn bệnh mà tôi phải chịu suốt 10 năm qua cũng vô cùng kì lạ.

Chuyện trôi qua cũng rất lâu rồi, nhưng tôi nhớ rất rõ. Năm ấy tôi học lớp 4, bố mẹ không có bên cạnh, tôi sống với ông bà. Bà vừa là mẹ vừa là bà ngoại, nên tôi thương bà nhất. Một buổi chiều nọ sau khi tan học về, tôi nghe hàng xóm nói với tôi rằng: “Bà mà y mất rồi!”.

Vốn dĩ tôi còn quá nhỏ để hiểu “Chết” có nghĩa là gì, tôi cứ thế ngồi bên giường của bà, và hốc mắt tro83 nên khô khốc. Mẹ cũng mắng tôi không biết thương bà. Tôi cũng không nói gì và ngồi suốt 3 ngày đêm không ngủ bên bà, hoàn toàn không khóc được. Mắt tôi khô và đầu tôi bắt đầu đau buốt. Sau đó suốt 3 năm liền rồi bị đau nửa đầu, đặc biệt là lúc chiều về. Kì lạ là đến tối thì nó lại hết. Cứ thế kéo dài suốt 10 năm, tôi dường như đã quen với chứng đau đầu này. Mọi người còn đùa đó chính là quà tặng mà bà để lại cho tôi.

Tuy nhiên, từ khi đến đây sống thì dù là một ngày đầu tôi cũng không thấy đau, dù chiều hay tối cũng vậy. Thật kì lạ!

Tôi nghĩ, có lẽ những người tôi gặp ở đây đã hân hoan chào đón tôi, chăm sóc tôi và cho tôi thấy được tình thương, khiến tôi cảm động. Cuối cùng tôi đã có thể khóc thật lòng, cười thật lòng với cuộc đời. Cuối cùng tôi đã có thể cho bà trên thiên đường thấy được những ngày tháng hạnh phúc tối đang trải qua cùng mọi người ở Wakayama. Vì thế, món quà bà để cho tôi từ nhiên biến mất.

Dạo gần đây tôi còn học môn Tình hình Nhật bản (日本事情), qua những tiết học, tôi thấy được nhiều hơn vẻ đẹp của nơi tôi đã và đang sống. Giá mà tôi có nhiều thời gian hơn để trải nghiệm nơi này. Nhưng dù sau này có đi đâu chẳng nữa, tôi cũng sẽ quay lại nơi đây, để xin được nói câu: “quê hương thứ hai ơi, CON ĐÃ TRỞ VỀ (ただいま)”

2013-2014 年度の日研生

DO THI HOAI NHO

ハナ